

Ако се вгледаш в която и да е карта на София и знаеш къде да търсиш локализацията на двата квартала, нищо не те подготвя за живата среща с „границата“. Защото **граница** има, макар и не означена на картата.

Границата на „Факултета“ по бул. „Възкресение“ е видима, въпреки че булевардът продължава през квартала, но само като наименование. Границата е последната спирка на автобус 72. Границата са блоковете около спирката – след тях изведнъж булевардът се превръща в селска уличка, а вместо блокове започват да се редят в нестройна редица неугледни къщурки. Няма тротоари, няма видими следи от асфалт. Няма ги и хората, които срещаш само допреди една автобусна спирка. Всъщност „подготовката“ за навлизането в „циганския“ квартал започва още от пътниците в автобус 72 – колкото повече се приближаваш към последната му спирка в „Красна поляна“, толкова повече в автобуса остават предимно роми.

Границата на „Христо Ботев“ е невидима – автобус 79 влиза в самия квартал, движи се из него и завива обратно, а ти се оказваш неусетно навлязъл в него. Може би единственият белег за мен беше надпис на стената на нещо като гараж за автобуси и/или камиони: „Охраняван обект – **Стреля се!**“ Не си представям като възможно да видя подобен надпис другаде освен в близост до/по границата на „цигански“ квартал. „Вътрешна“ граница обаче прокарват жителите на квартала – между себе си като не-цигани и пришълците цигани. Пришълците обитават палатки, подобия на къщи „там“, „отатък линията“. А „тук“ е най-нормален софийски квартал.³⁶

Какво превръща един квартал в гето? Или: гето ли са кварталите „Христо Ботев“ и „Факултета“?

Ако приемем определението, че гето е място, в което насилствено или по собствен избор живеят хора с еднакъв расов или етнически произход, които са със значително по-нисък в сравнение с другото население социален, икономически или правен статус, то би трябвало да приемем, че тези два квартала са гета.³⁷

³⁶ Анализ на отношението местни-пришълци в двата квартала е проведен в текста на Вероника Димитрова.